

більш низька ціна тощо. Для того, щоб уникнути такої ситуації, підприємству необхідно: по-перше, визначити максимальний термін кредитування, виходячи із терміну підготовки до розміщення цінних паперів; по-друге, закласти часовий лаг на випадок непередбаченої зміни ситуації на фінансових ринках.

Попри те, що залучення бридж-кредитів володіє безперечними перевагами порівняно зі строковими позиками, адже передбачає можливість для оперативного коригування обсягів та вартості позиченого капіталу, очевидно, що використання цього інструменту залучення позикових коштів доступне тільки для великих підприємств, які планують IPO.

Цей вид фінансування широко використовується у світовій практиці бізнесу і є бажаним способом отримання позикових коштів для здійснення одноразового і дорого вартісного заходу.

Література:

1. Ковалевский К. Бридж-финансирование: международная практика / К. Ковалевский // Бизнес-образование как инструмент инновационного развития экономики: [матер. науч.-практ. конф. (Иркутск, 3 дек. — 29 марта. 2013 г.; Байкальская международная бизнес-школа)]. - Иркутск: БМБШ ИГУ, 2013. - С. 114-119.

2. Лурье В. Мезонинное финансирование: международный опыт и российская практика / В. Лурье, Е. Мелихов // Слияния & Поглощения. — 2013. - № 4. - С. 30-35.

3. Петрикова Е. Мезонинный кредит как альтернатива проектного финансирования инвестиционных проектов / Е. Петрикова // Финансы и кредит. - 2013. - № 28 (556). - С. 39-47.

4. Романишин О.В., Булавинець О.В. Інноваційні інструменти кредитного ринку як джерело формування позиченого капіталу підприємств в Україні / О.В.Романишин, О.В.Булавинець // Інвестиції: практика та досвід. – 2015. - № 15. – С. 51-55.

Богдан ЛУЦІВ

д. е. н., професор, завідувач кафедри банківського менеджменту та обліку, ТНЕУ

КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ БАНКІВ СУЧАСНИХ УМОВАХ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Особливого значення для поступального соціально-економічного розвитку України набуває забезпечення безперервного і в належних обсягах банківського фінансування реального сектору економіки. Втім, перетворення в українській економіці, процеси глобалізації та євроінтеграції, вступ України до СОТ і її співробітництво з МВФ зумовлюють необхідність підвищення ефективності взаємодії банківського та реального секторів економіки. Більше

того, багатий досвід економічно розвинених країн переконливо засвідчує, що економічне зростання, розвиток приватного сектору, а також поліпшення соціального захисту та добробуту населення можливе лише за умови ефективного розвитку взаємодії банківського і реального секторів економіки. Тому посилення взаємодії між банківським і реальним секторами є одним із пріоритетних напрямів реформування вітчизняної економіки, ваговим чинником розв'язання важливих соціально-економічних проблем держави, зростання інвестиційної та інноваційної активності економічних суб'єктів і добробуту громадян.

Незважаючи на наявність багатьох позицій щодо трактування суті банківської інвестиційної діяльності, у науковій літературі сформувався достатньо узгоджений підхід до виокремлення із інвестиційної системи важливого сегменту, яким є банківська система. Банківська інвестиційна система вважається сукупністю елементів банківської інвестиційної діяльності, об'єднаних в єдине ціле і призначених для забезпечення ефективного відтворення, сталого економічного розвитку й підвищення добробуту населення. Дана система наділена певними характерними властивостями: цілісність, синергізм, оптимальність, еквіфінальність.

Найважливішими завданнями, що сьогодні постають перед вітчизняною наукою, є ті, які пов'язані з дослідженням процесів розвитку банківської діяльності в контексті її впливу на економічне зростання, що зумовлено необхідністю здійснення її реконструкції та модернізації з метою підвищення ефективності функціонування та оздоровлення економіки країни загалом. Водночас, варто наголосити на значному зменшенні кількості діючих банківських установ: на 01.01.2012р. – 176 банків, а вже на 01.01.2017 р. – 98, що на 80 банків менше.

За умов кризових явищ в економіці та дефіциту бюджетних коштів на сьогоднішньому етапі розвитку фондового ринку особливої актуальності набуває інвестиційне партнерство банків. Це зумовлено, насамперед, тим, що інвестиції в масштабах країни сприяють процесу розширеного відтворення та забезпечують економічне зростання. З цього приводу варто виокремити причини, що пов'язують підвищений інтерес до інвестиційного партнерства з боку банківського бізнесу, а саме:

1. Банки отримують дохід здебільшого від маржі, яка нині знижується, а інвестиційна діяльність дає змогу банківським установам досягати додатних показників прибутковості за будь-яких умов розвитку економіки.

2. Зростання конкуренції в банківському секторі вимагає від банків розширення спектра пропонованих банківських послуг, враховуючи інвестиційно-банківські, що своєю чергою, сприяє використанню банками фінансових ринків задля збільшення власного капіталу і сек'юритизації активів.

3. Активна інвестиційна діяльність банків дозволяє забезпечувати його ліквідними активами.

Цілковто вмотивованим і логічним вважаємо розглядати банківські установи в ролі інституційних інвесторів, які відіграють провідну роль у

процесі трансформації заощаджень в інвестиції, акумулюванні коштів індивідуальних інвесторів, що дозволяє їм диверсифікувати інвестиційні вкладення, зменшуючи у такий спосіб ризики та отримувати інвестиційний дохід. Така постановка питання неминуче приведе до вдосконалення чинного законодавства, оскільки згідно зі Законом України «Про цінні папери та фондовий ринок» банки не відносять до інституційних інвесторів. На законодавчому рівні повинен бути ухвалений проект Закону «Про інвестиційне партнерство», максимально наближений до широкого застосування за кордоном колективного венчурного інвестування.

Література:

1. Воробйова О.І. *Кредитно-інвестиційна діяльність банків України* /О.І.Воробйова. – Київ-Сімферополь. : ВД «Аріал», 2010. – 396 с.
2. Кириченко О.В. *Інвестиційна діяльність банків України в умовах ринкової трансформації економіки* /О.В.Кириченко //Інвестиції: практика та досвід. – 2008. - №5. – С. 13-16.
3. Онікієнко С.В. *Регулювання інвестиційної діяльності банку: монографія* /С.В.Онікієнко – К.: КНЕУ, 2013. – С. 65.

Михайло ЛУЦІВ

студент факультету банківського бізнесу, ТНЕУ

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ФІНАНСІВ: ПРАКТИКА ЄВРОПЕЙСЬКИХ ДЕРЖАВ ТА НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ В УКРАЇНІ

На сучасному етапі розвитку української державності актуальним питанням є децентралізація повноважень та ресурсів між центральними та місцевими органами влади. В процесі реформування важливим залишається збереження рівноваги між покладеними на окремі органи влади повноваження та можливість їх здійснення. Беззаперечно важливим у здійсненні децентралізації влади, залишається фіскальна децентралізація – що регулює розподіл основних фінансових надходжень між центральними та місцевими органами влади. Окрім цього, в здійсненні реформуванні розподілу публічної влади в державі існує низка соціально-психологічних, ментальних та культурних особливостей, які дозволяють або не дозволяють децентралізувати фінансові ресурси в країні.

В європейській правовій літературі зміст фіскальної децентралізації розкривають через такі три аспекти [1]:

- Децентралізація видатків – тобто надання місцевому самоврядуванню фінансових ресурсів на виконання завдань і функцій;
- Децентралізація доходів – закріплення за місцевим самоврядуванням переліку власних доходів, достатніх для належного і якісного виконання